

สารบัญ

	หน้า
ข้อพิจารณาเบื้องต้น	๑
วิวัฒนาการและความหมายของละเมิด	๑
ละเมิดต่างกับความรับผิดทางอาญา	๒
ละเมิดต่างกับสัญญา	๔
ละเมิดต่างกับจัดการงานนอกสั่งและลาภมิควรได้	๗
ทฤษฎีความรับผิดในทางละเมิด	๗
บทที่ ๑ ความรับผิดเพื่อละเมิดโดยการกระทำของตนเอง	๑๓
๑. ความหมายของละเมิดในมาตรา ๔๒๐	๑๓
๑.๑ ต้องมีกระการต่อบุคคลอื่น	๑๔
๑.๒ โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ	๑๖
๑.๓ โดยผิดกฎหมาย	๒๓
๑.๔ มีความเสียหาย	๒๕
๑.๕ มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล	๔๔
๑) ทฤษฎีเจตนาหรือทฤษฎีผลโดยตรง	๔๕
๒) ทฤษฎีมูลเหตุเหมาะสมหรือทฤษฎีผลธรรมดา	๔๖
ศาลไทยใช้ทฤษฎีใดในการวินิจฉัยความสัมพันธ์	
ระหว่างการกระทำและผล	๔๗
เหตุแทรกแซง	๕๐
๒. การใช้สิทธิไม่สุจริต เป็นการกระทำละเมิด (มาตรา ๔๒๑)	๕๕
๒.๑ เหตุผลและที่มาของบทบัญญัติมาตรา ๔๒๑	๕๕
๒.๒ แนวพิจารณาในศาลต่างประเทศเกี่ยวกับการใช้สิทธิไม่สุจริต	๗๐

๓.	การกระทำอันฝ่าฝืนกฎหมายอันประสงค์ปกป้องบุคคลอื่นเป็นละเมิด (มาตรา ๔๒๒)	๓๔
	อย่างไรเป็นกฎหมายอันมีที่ประสงค์เพื่อกันบุคคลอื่น	๓๕
๔.	ความเสียหายต่อชื่อเสียง	๔๐
๔.๑	ละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แตกต่างกับมาตรา ๔๒๑ อย่างไร	๔๐
๔.๒	องค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๔๒๑	๔๒
๔.๓	ข้อยกเว้นตามมาตรา ๔๒๑ วรรคสอง	๔๓
๕.	การพิพากษาคดีละเมิดซึ่งมีมูลความผิดอาญาอยู่ด้วย	๔๔
๖.	การทำละเมิดร่วมกัน	๕๒
บทที่ ๒	ความรับผิดเพื่อละเมิดในการกระทำของผู้อื่น	๑๐๑
	ประวัติและแนวคิด	๑๐๑
๑)	ความรับผิดของนายจ้างในละเมิดที่ลูกจ้างทำในทางการทำงาน มาตรา ๔๒๕	๑๐๓
๑.๑	อย่างไรเป็นลูกจ้าง-นายจ้าง	๑๐๔
๑.๒	อย่างไรไม่เป็นลูกจ้าง-นายจ้าง	๑๐๔
๑.๓	ขอบเขตการงานที่จ้าง	๑๐๕
๑.๔	แนวทศกาลไทยใช้วินิจฉัย "ในทางการทำงาน"	๑๐๗
๑.๕	การใช้สิทธิไล่เบยของนายจ้างตามมาตรา ๔๒๖	๑๑๓
๒)	ความรับผิดของตัวการในผลแห่งละเมิดที่ตัวแทนกระทำ ในทางที่ตัวแทน มาตรา ๔๒๓	๑๒๑
๒.๑	การเป็นตัวการตัวแทนมีความหมายอย่างไร	๑๒๒
๒.๒	กรณีไม่ถือว่าเป็นตัวการ-ตัวแทน	๑๒๓
๑)	ข้าราชการ	๑๒๓
๒)	การรับใช้หรือรับงานให้ทำการใด ๆ	๑๒๓

๒.๓	อย่างไรจึงจะถือว่าเป็นละเมิดในทางที่จำแทน	๑๒๕
๓)	กรณีที่ไม่ใช่ความรับผิดชอบเพื่อละเมิดของผู้อื่น	๑๓๓
	การจ้างทำของ ตามมาตรา ๔๒๘	๑๓๓
๔)	ความรับผิดชอบของบิดามารดา ครู อาจารย์ ในละเมิดที่ผู้เยาว์ หรือผู้อยู่ในความดูแลกระทำ	๑๓๕
๔.๑	ความรับผิดชอบของบิดามารดา ตามมาตรา ๔๒๕	๑๓๕
๔.๒	ความรับผิดชอบของครู อาจารย์ นายจ้าง หรือผู้รับดูแล บุคคลไร้ความสามารถ ตามมาตรา ๔๓๐	๑๔๓
๔.๓	สิทธิไล่เบียด	๑๕๑
บทที่ ๓	ความรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากทรัพย์สิน	๑๕๒
	แนวคิดและทฤษฎี	๑๕๒
๑.	ความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ มาตรา ๔๓๓	๑๕๔
๑.๑	ความหมาย	๑๕๕
๑.๒	ผู้ต้องรับผิดชอบ	๑๕๖
๑.๓	ข้อแก้ตัวตามมาตรา ๔๓๓	๑๕๖
๑.๔	การไล่เบียดผู้เป็นเจ้าของสัตว์เป็นต้นเหตุให้สัตว์ก่อความเสียหาย	๑๕๕
๒.	ความรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดจากโรงเรือนสิ่งปลูกสร้าง ๔๓๔	๑๕๕
๒.๑	ความหมาย	๑๖๑
๒.๒	ใครต้องรับผิดชอบ	๑๖๒
๒.๓	ไล่เบียดใครได้บ้าง	๑๖๓
๒.๔	ข้อควรสังเกต ความประมาทเดินเลื่อในการปลูกสร้างเป็น ความผิดในมาตรา ๔๒๐ ไม่ใช่มาตรา ๔๓๔	๑๖๓
๒.๕	กรณีพิเศษที่กฎหมายให้สิทธิป้องกันความเสียหาย ตามมาตรา ๔๓๕	๑๖๓

For educational use and reference only

(๖)

	หน้า
๓. กรณีของตกหล่นหรือทิ้งขว้างไปตกในท้องถิ่นอื่นควรว	๑๖๕
๓.๑ ใครต้องรับผิดชอบ	๑๖๐
๓.๒ พฤติการณ์ที่ต้องรับผิดชอบ	๑๖๑
๔. ความเสียหายเกิดขึ้นจากยานพาหนะที่เดินด้วยกำลังเครื่องจักรกล	
มาตรา ๔๓๗	๑๖๒
๔.๑ ความหมายและการบังคับใช้ มาตรา ๔๓๗	๑๖๓
๔.๒ ทรัพย์สินที่ก่อความเสียหาย	๑๖๒
๔.๓ ผู้ที่กฎหมายสันนิษฐานว่าต้องรับผิดชอบ	๑๖๔
๔.๔ การใช้มาตรา ๔๓๗ ในกรณีทรัพย์สินก่อนอันตราเป็นทรัพย์สิน ตามมาตรา ๔๓๗ ด้วยกัน	๑๖๕
๔.๕ ข้อแก้ตัวตามมาตรา ๔๓๗	๑๖๓
๑) เหตุสุดวิสัย	๑๖๓
๒) ความผิดของผู้เสียหายเอง	๑๖๖
บทที่ ๔ ค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิด มาตรา ๔๓๘	๒๐๐
๑. ศาลกำหนดค่าสินไหมทดแทนอย่างไร	๒๐๑
๑.๑ พฤติการณ์หมายความว่าความถึงอะไร	๒๐๓
๑.๒ ความร้ายแรงแห่งละเมิดคืออะไร	๒๐๓
๒. ค่าสินไหมทดแทนได้แก่อะไรบ้าง	๒๐๕
๒.๑ ค่าเสียหาย	๒๐๗
๒.๒ ค่าเสียหายที่เรียกไม่ได้	๒๑๑
๒.๓ ดอกเบี้ยในค่าเสียหาย	๒๑๔
๓. การคืนทรัพย์สิน	๒๑๕
๓.๑ กรณีไม่สามารถคืนทรัพย์สินได้	๒๑๕
๓.๒ ดอกเบี้ยในราคาทรัพย์สิน	๒๑๘
๔. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ครองทรัพย์สินในขณะที่ทำละเมิด	๒๒๓

๕.	การกำหนดค่าสินไหมทดแทนในกรณีผู้เสียหายมีส่วนผิด	๒๒๖
๖.	ค่าสินไหมทดแทนที่บัญญัติเฉพาะกรณี	๒๓๕
๖.๑	ค่าสินไหมทดแทนในกรณีทำละเมิดเขาถึงตาย	๒๓๕
๖.๒	ค่าสินไหมทดแทนในกรณีทำละเมิดต่อร่างกายและอนามัย	๒๔๘
๖.๓	ค่าขาดแรงงาน	๒๕๓
๖.๔	ค่าสินไหมทดแทนอันมิใช่ตัวเงิน	๒๕๖
๖.๕	ค่าสินไหมทดแทนต่อชื่อเสียง	๒๖๒
๗.	อายุความฟ้องคดีละเมิดเพื่อเรียกค่าเสียหาย	๒๖๔
๗.๑	การเริ่มนับอายุความคดีละเมิด	๒๖๘
๗.๒	ใครคือผู้เสียหายที่ต้องรู้ถึงการทำละเมิด	๒๖๙
๗.๓	อายุความตามมาตรา ๔๕๘ ใช้เฉพาะการเรียกค่าเสียหาย	๒๗๙
๗.๔	กรณีละเมิดต่อเนื่องนับอายุความอย่างไร	๒๘๕
๗.๕	การฟ้องคดีที่มีผู้ทำละเมิดร่วมกันหลายคน	๒๘๘
๗.๖	กรณีมูลค่าประกันความเสียหาย	๒๘๙
๗.๗	การใช้สิทธิไล่เบี้ยระหว่างลูกหนี้ผู้ต้องรับผิดในมูลละเมิด ไม่ใช้การฟ้องคดีละเมิด	๒๙๓
๗.๘	คดีละเมิดที่เป็นความผิดอาญาด้วย	๒๙๔
บทที่ ๕	บรรเทาโทษกรรม	๒๙๙
๕.๑	การป้องกันโดยตรงและกระทำตามคำสั่งโดยตรง	๓๐๐
๕.๒	การกระทำด้วยความจำเป็นเพื่อป้องกันภัยอันตราย	๓๐๓
๕.๓	การป้องกันสิทธิ	๓๑๐
๕.๔	การป้องกันความเสียหายจากสัตว์	๓๑๔
บทส่งท้าย	๓๑๓
บรรณานุกรม	๓๒๓